

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/44/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5820202537
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5820202537.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Turzu, členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci žalobkyne: Ing. D. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. T. XXXX/XX, S., zastúpenej JUDr. Michaelou Pagáčikovou, advokátkou so sídlom H. XX, T. O., proti žalovanému: P. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. T. XXXX/XX, S., zastúpenému JUDr. Ľubomírom Kubošom, advokátom so sídlom W. XX, S., o zaplatenie 767,03 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 7C/74/2020-146 zo dňa 03. 11. 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým konanie v časti o zaplatenie 767,03 eur zastavil, p o t v r d z u j e .

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 767,03 eur od 15. 06. 2021 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, m e n í tak, že žalobu v tejto časti z a m i e t a .

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV., ktorým návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol, p o t v r d z u j e .

Žalobkyňa j e p o v i n n á zaplatiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie podľa ust. § 511 ods. 1, 2, 3, § 563, § 517 ods. 2 OZ, § 3 nariadenia vlády SR 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 144, § 145 ods. 2 CSP konanie v časti o zaplatenie 767,03 eur zastavil (I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 767,03 eur od 15. 06. 2021 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III.), návrh žalovaného na prerušenie konania z 01. 11. 2021 zamietol (IV.) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 80 % (V.). Vychádzal z toho, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáhala žalobou zo dňa 19. 12. 2020 zaplatenia 767,03 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne od 19. 12. 2020 do zaplatenia a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 40,- eur na tom skutkovom základe, že po rozvoze manželstva so žalovaným sama splácala splátky spoločného úveru za obdobie mesiacov február až december 2020, pričom v úverovej zmluve so žalovaným vystupujú ako solidárni spoludlžníci. Podaním zo dňa 10. 02. 2021 žalobkyňa zobrala žalobu späť v časti o zaplatenie 767,03 eur z dôvodu, že dňa 08. 02. 2021 jej žalovaný zaplatil 11 platieb po 69,73 eur, spolu 767,03 eur označených ako splátky úveru za február 2020 - december 2020. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby súd konanie v časti o zaplatenie istiny 767,03 eur zastavil podľa ust. § 145 ods. 2 CSP. Ďalej mal za to, že medzi stranami nebolo sporné, že počas manželstva uzatvorili so Q. R. W. zmluvu o poskytnutí flexipôžičky zo dňa 21. 05. 2012, kde vystupujú ako spoludlžníci, ktorých podiely na záväzku

z úveru nie sú určené (solidárni dlžníci). Ďalej medzi stranami bolo nesporné, že ich manželstvo bolo XX. XX. XXXX právoplatne rozvedené, čím zaniklo ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov a takisto medzi nimi nebolo sporné, že žalobkyňa sama platila splátky spoločného úveru, a to aj za obdobie od februára do decembra 2020. Medzi stranami nebolo ďalej sporné, že polovicu splátok spoločného úveru, ktorý žalobkyňa po rozvode manželstva splácala sama, si uplatnila aj v konaní pod sp. zn. 5C/74/2019. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, prekážka litispendencie, ktorá spočívala v tom, že skôr začaté konanie o vyporiadanie BSM bráni pokračovaniu v prebiehajúcom konaní, túto neakceptovala z dôvodu, že z rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 11C/10/2018-501 zo 14. 05. 2021, z bodu 44. odôvodnenia vyplýva, že žalovaný v roku 2020 zaplatil na úhradu polovice splátok žalobkyni 836,76 eur, pričom okrem toho bol rozsudkom 5C/74/2019-151 zo 16. 03. 2021 zaviazaný aj na úhradu istiny 828,41 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z uvedenej sumy od 22. 10. 2019 do zaplatenia, v ktorom si žalobkyňa uplatňovala náhradu polovice splátok úveru uhradených od 20. 01. 2017 do 18. 10. 2019 taktiež titulom regresného nároku podľa § 511 ods. 2 a 3 OZ. Z rozsudku okresného súdu o vyporiadaní BSM je zrejmé, že žalobkyňa netrvala na tom, aby jej bola uhradená polovica splátok pripadajúca na žalovaného, ktoré má tento uhradiť podľa rozsudku 5C/74/2019 od zániku BSM až do rozhodnutia o jeho vyporiadaní. Preto predmetom konania o vyporiadaní BSM nie je vysporiadanie splátok úveru, ktorých náhradu si žalobkyňa uplatnila v tomto konaní, a preto nemôže ísť o prekážku litispendencie a nevzťahuje sa na ne ani záver súdu o disparite podielov na BSM v pomere 60 % žalobkyňa a 40 % žalovaný v konaní 11C/10/2018. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že v konaní o vyporiadanie BSM je predmetom konania aj ustálenie, v akom pomere sa každý z bývalých manželov podieľa na spoločnom záväzku z úveru, ak v konaní o vyporiadanie BSM dospel súd k disparite podielov na BSM vrátane spoločného záväzku z úverovej zmluvy, netýka sa to už zaplatených splátok úveru, ktoré si žalobkyňa uplatnila v konaniach sp. zn. 5C/74/2019 a sp. zn. 7C/74/2020, keďže týmto sa súd v konaní o vyporiadanie BSM nezaoberal. Prekážka litispendencie v danom prípade nejestvuje zvlášť ešte berúc do úvahy skutočnosť, že predmetom konania fakticky zostalo len príslušenstvo pohľadávky po tom, čo žalovaný na základe vlastného rozhodnutia žalobkyni počas konania uplatnenú istinu zaplatil a žalobkyňa následne zobrala v časti o zaplatenie istiny žalobu späť a súd konanie zastavil. Uvedené je zároveň dôvodom, prečo súd nevyhovел návrhu žalovaného na prerušenie konania z dôvodu, že predmetom konania o vyporiadanie BSM nie je určenie podielov na zaplatených splátkach spoločného úveru, a preto v konaní o vyporiadanie BSM sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie v tejto veci, zvlášť za situácie, keď konanie o zaplatenie istiny súd zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby, keď žalovaný istinu žalobkyni počas konania zaplatil. Na tom nič nemení tvrdenie žalovaného, že žalobkyni istinu zaplatil preto, že jej chcel pomôcť so splácaním úveru, pretože ho považoval za účelové. Keďže právnym predpisom, rozhodnutím súdu nebolo ustanovené, ani účastníkmi dohodnuté inak, platí, že podiel žalobkyne a žalovaného na predmetných splátkach je rovnaký, t. j. každý z nich po 50 %. Žalobkyňa splatila splátky spoločného úveru vo vyššom rozsahu, než pripadá na jej podiel a bola oprávnená od žalovaného požadovať, aby jej nahradil peňažné prostriedky v rozsahu jeho podielu. Súčasne žalobkyni priznal úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 767,03 eur, avšak nie od 19. 12. 2020 ako navrhla v žalobe, ale od 15. 06. 2021, t. j. deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanému, pretože nepredložila výzvu doručení žalovanému, kde ho vyzývala na zaplatenie a z doručenky, ktorú predložila, nie je zistiteľný dátum doručenia výzvy. Priznaný bol úrok z omeškania vo výške 5 % ročne a nie 9 % ročne ako žiadala, keďže sa nejednalo o ňou tvrdený obchodnoprávny vzťah. V spore si uplatnila právo nie priamo na základe úverovej zmluvy, ale na základe regresného nároku na vrátenie plnenia, ktorý je občianskoprávnym vzťahom, a preto aj na úrok z omeškania sa vzťahujú predpisy občianskeho práva. Z rovnakých dôvodov, keďže sa nejedná o obchodnoprávny vzťah, súd zamietol žalobu aj v časti o zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 40,- eur. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Vychádzal z toho, že žalobkyňa žiadala priznať 767,03 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne od 19. 12. 2020 do zaplatenia, ktorý úrok ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavoval 60,52 eur, ako aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 40,- eur, spolu 867,55 eur. Za úspech žalobkyne považoval 767,03 eur, ktorú jej žalovaný zaplatil počas konania, a preto podľa § 256 ods. 2 CSP procesne zavinil trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli a je povinný ich nahradiť. Okrem toho priznal žalobkyni 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 767,03 eur od 15. 06. 2021 do zaplatenia, ktorý ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavoval 14,92 eur. Žalobkyňa teda žalobou žiadala priznať celkovo 867,55 eur, žalovaný počas konania zaplatil 767,03 eur plus jej súd priznal 14,92 eur, t. j. spolu 781,95 eur, úspech žalobkyne teda predstavuje 90 %, úspech žalovaného 10 % a čistý úspech žalobkyne je potom 80 %.

2. Proti výrokom I., II., IV. a V. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/, h/ CSP a žiadal ho zrušiť a konanie zastaviť a súčasne žiadal

priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Mal za to, že súd rozhodol svojvoľne a v rozpore s hmotným právom, keď žalobe žalobkyne vyhovel (vo výroku I. konanie zastavil pre zavinenie žalovaného), nakoľko doposiaľ medzi stranami sporu nie je právoplatne zadefinované, ktorý z bývalých manželov, akou mierou za sporný úverový záväzok zodpovedá. V konaní sp. zn. 11C/10/2018, ktoré ešte nie je právoplatne skončené, sa žalobkyňa domáhala vyporiadania zaniknutého BSM. Nestotožnil sa so záverom, že ak spoločný dlh vznikol za trvania manželstva, uplatní sa pravidlo dané ust. § 150 OZ, podľa ktorého podiely oboch manželov na dlhoch sú rovnaké, na základe čoho mal žalobkyňa vzniknúť regresný nárok v miere 50 % z každej splátky po tom, ako ju veriteľovi uhradila (§ 511 ods. 2 a 3 OZ). V čase nevyporiadania BSM sa nemožno stotožniť ani so záverom, že plnila dlh za neho, ale naopak platí, že zo svojho výlučného majetku plnila spoločný bezpodielový (ešte nevyporiadany) dlh, z ktorého sa dlh jedného z manželov, alebo „podielový“ dlh obidvoch bývalých manželov s presným určením podielov, stane až po vyporiadaní BSM. Žalobkyňou uvádzané pravidlo s odkazom na ust. § 511 ods. 2 a 3 OZ by bolo možné aplikovať len ak by išlo o prípad podľa § 140 ods. 4 OZ, pričom práve žalobkyňa je tá, ktorá navrhla určiť pri vyporiadaní disparitu podielov v jej prospech, na základe čoho potom nie je zrejmé, prečo by mal prispievať na spoločný dlh v miere 50 %. Manželia sú solidárne zaviazaní z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí v bežných, aj iných, než bežných veciach (§ 145 ods. 2 OZ), avšak vzájomný regresný nárok medzi manželmi nevzniká. Ak niektorý z manželov uhradil spoločný dlh zo svojich výlučných prostriedkov, môže sa domáhať náhrady v rámci konania o vyporiadanie BSM. V roku 2020 zaplatil žalobkyňa 836,76 eur, čo však nevyjadrovalo jeho právnu povinnosť, ale konal tak výlučne na základe uváženia, aby pomohol žalobkyňi pri plnení ešte spoločného bezpodielového záväzku. Podľa III. výroku rozsudku Okresného súdu Námestovo v konaní sp. zn. 11C/10/2018 preberateľkou zostatku úveru vo výške 35 282,56 eur ku dňu 14. 05. 2021 mala byť žalobkyňa, preto nie je dôvodné, aby na tento dlh akokoľvek ďalej prispieval, a to ani tak, ako to vymedzila v žalobe, keď v zmysle uvedeného rozhodnutia bol žalobkyňi prikázaný aj majetok z predmetného úveru nadobudnutý. Súd nesprávne uviedol, že vzťahy medzi stranami súvisiace so zaplatením úveru po zániku BSM sú vysporiadané a vychádzal z nesprávnych skutkových zistení, že uhradí všetky na neho pripadajúce splátky úveru od zániku BSM až do rozhodnutia o jeho vyporiadaní. Nesprávne posúdil, že pokiaľ splátky spoločného úveru, ktoré sú predmetom konaní sp. zn. 5C74/2019 a v tomto konaní, nie sú predmetom vysporiadania BSM v konaní 11C/10/2018, nevzťahuje sa na ne ani záver o disparite podielov na BSM v pomere 60 % žalobkyňa a 40 % žalovaný. Je nespravodlivé, aby v čase po rozvoze manželstva a zániku BSM a pred vyporiadaním BSM prispieval mierou 50 % na spoločný záväzok, ku ktorému nie sú kvantitatívne určené podiely spoluvlastníkov a následne pri vyporiadaní BSM na neho z aktív BSM pripadla iná - menšia miera účasti (predbežne neprávoplatne 40 %), než akou on po rozvoze manželstva mal prispievať. Ak žalobkyňa žalobou iniciovala konanie a následne zobrala žalobu späť v časti istiny, on nezavinil zastavenie tohto konania, iniciovaného zjavne neodôvodnenou žalobou a v nadväznosti na to nie je povinný zaplatiť ani žiadne príslušenstvo pohľadávky, pretože pohľadávka žalobkyne už v čase začatia konania neexistovala a nestala sa splatnou, a preto sa nemohol dostať do omeškania s jej splatením a nemohol zaviniť ani vznik trov konania. Zdôraznil, že ak sa vyporiadava BSM, má sa vyporiadať komplexne a v širšom zmysle, to znamená vyporiadať aj spoločné záväzky a v tom aj vyriešiť otázku určenia podielov na zaplatených splátkach spoločného úveru, z čoho usudzoval, že v konaní o vyporiadanie BSM sa s určitosťou rieši otázka, ktorá má význam pre rozhodnutie v tejto veci. Preto za dôvodný pokladal aj svoj návrh na prerušenie konania zo dňa 01. 11. 2021, pokiaľ súd nepristúpil k zastaveniu súdneho konania z dôvodu zavinenia žalobkyne pre podanie zjavne neodôvodnenej žaloby.

3. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázala na to, že riadne a včas splácala jednotlivé splátky spoločného hypotekárneho úveru v rozsahu 100 % aj za žalovaného, čím splácala spoločný rodinný dom, v ktorom po celý čas žije sám žalovaný, keďže sa z neho spolu s tromi maloletými deťmi vysťahovala pre jeho nevhodné, až násilné správanie, napriek tomu, že bol neprávoplatne prikázaný do jej výlučného vlastníctva. BSM bolo vysporiadané v pomere 40 % : 60 % v jej prospech z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a to s ohľadom na správanie žalovaného, ktorý sa nepodielal počas trvania manželstva rovným dielom na starostlivosti o domácnosť a maloleté deti a pre jeho neúmerne zadlžovanie sa a neochotu podieľať sa na úhrade spoločných nákladov v domácnosti a spoločnej hypotéky, avšak tieto okolnosti, resp. neprávoplatné rozhodnutie súdu o vyporiadaní BSM nemá súvis s vecou. Zaplatením časti dlhu v rozsahu aj za žalovaného voči veriteľovi z jej strany došlo k zániku časti jeho dlhu splnením, a preto veriteľ nemohol voči žalovanému uplatňovať nárok na zaplatenie tejto časti dlhu, ktorý za neho zaplatila. Zaniknutá časť dlhu nebola ani predmetom vyporiadania v rámci BSM. Zaplatením časti dlhu za žalovaného sa dostala do pozície veriteľa momentom zaplatenia jednotlivých splátok a ex lege jej vznikol voči žalovanému regresný nárok podľa § 511 ods. 2 a 3 OZ. Dlž

zaplatila aj za žalovaného dlhé roky po zániku manželstva, a preto niet žiadneho zákonného dôvodu, pre ktoré by jej tento regresný nárok nemal vzniknúť, ani dôvod, pre ktorý by mal patriť do už dávno zaniknutého BSM k 22. 11. 2016. Ďalej uviedla, že pred podaním žaloby na súd sa pokúsila spor riešiť so žalovaným mimosúdne, pričom z predložených dôkazov je zrejmé, že dlžný regresný nárok žalovaný doplatil až po 10-tich kalendárnych mesiacoch v čase dávno po podaní žaloby. Podanie žaloby tak bolo celkom dôvodné a k späťvzatiu došlo s ohľadom na fakt, že žalovaný svoj dlh po dlhšom čase doplatil. Preto si nemohla uplatňovať svoj nárok duplicitne a podanú žalobu v časti istiny zobrala späť a trovy konania by nikdy nevznikli, pokiaľ by sa žalovaný správal zodpovedne. Jej nárok vyplýva zo záväznej úpravy § 511 OZ, a teda nejedná sa o domnienky, či jej svojvôľu, keď voči žalovanému uplatňuje nárok v rozsahu 50 %, nakoľko v zmysle zákona platí, že pokiaľ zmluva alebo rozhodnutie súdu neurčujú inak, sú podiely dlžníkov na spoločnom dlhu rovnaké.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zotrval na skutočnostiach predtým uvedených. Poukázal na to, že pri postihu podľa § 511 ods. 3 OZ má dlžník, ktorý veriteľovi plnil, právo požadovať od ostatných dlžníkov náhradu za plnenie podľa ich podielov, ak nie je právnym predpisom ustanovené inak, pričom spoločný dlh so žalobkyňou podliehal právnym predpisom upravujúcim režim BSM, v rámci ktorého je vylúčené, aby sa bez ďalšieho vychádzalo z premisy, že každý z bývalých manželov je povinný dlh platiť v podiele 50 %. Preto nie je naďalej dôvodné považovať za ustálené, že ich podiely sú na dlhu rovnaké a že každý z nich je povinný predpísanú splátku splácať v polovici. BSM je formou majetkového spoločenstva, ktorého pojmovým znakom je bezpodielovosť, ktorá vyjadruje, že miera účasti manželov nie je vyjadrená žiadnymi konkrétnymi podielmi, teda manželia nemajú kvantitatívne určený podiel na spoločnom záväzku. Mimosúdnu dohodu odmietol z dôvodu, že žalobkyňa namiesto preferencie jednorazového komplexného vysporiadania vzájomných práv a povinností ho neúčelne samostatne konfrontovala so stále novými nárokmi a požiadavkami.

5. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadřila.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým konanie v časti o zaplatenie 767,03 eur zastavil, vo výroku IV., ktorým návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol, podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny. Vo výroku II., ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 767,03 eur od 15. 06. 2021 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, podľa § 388 CSP zmenil, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 CSP) a žalobu v tejto časti zamietol.

7. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania žalovaný, konštatuje, že súd prvej inštancie vo vzťahu k potvrdeným výrokom v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Vo vzťahu k výroku II., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania, krajský súd uvádza, že rozvodom manželstva strán došlo k zániku ich BSM (§ 148 ods. 1 OZ), pričom z obsahu spisu vyplýva a nebolo sporné, že k vyporiadaniu BSM dohodou nedošlo, a preto podala žalobkyňa návrh na jeho vyporiadanie na súd (§ 149 ods. 2, 3 OZ), a to pred podaním žaloby v tomto konaní. Súd pritom vyporiadava BSM podľa zásad uvedených v § 150 OZ, a to v širšom zmysle, teda vyporiadava aj dlhy manželov vzniknuté za trvania manželstva a bezpodielového spoluvlastníctva, pričom v rovnakom pomere, v akom sa manželia podieľajú na spoločnom majetku, sa podieľajú aj na spoločných dlhoch. Následný regres podľa § 511 ods. 3 OZ medzi manželmi nevzniká, pokiaľ má splnený záväzok svoj pôvod pri bezpodielovom spoluvlastníctve, keďže na rozdiel od podielového spoluvlastníctva miera účasti manželov na právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva nie je vyjadrená podielmi. Bezpodielovosť je pojmovým znakom tohto druhu spoluvlastníctva. V období medzi zánikom BSM a jeho vyporiadanim sa právne pomery bývalých manželov posudzujú analogicky podľa ustanovení o bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (§ 853 ods. 1 OZ). Pretože žalobkyňa, čo sa týka predmetných splátok úveru, tieto vynaložila zo svojho

výlučného majetku na spoločný dlh, ktorý vznikol za trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nemohla si tento nárok uplatniť v tomto konaní a žalovaný sa nemohol dostať ani do omeškania.

9. Vychádzajúc z uvedeného, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami strán, či už v konaní pred súdom prvej inštancie alebo odvolacím súdom, krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. zmenil tak, že žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania zamietol a súčasne podľa § 396 ods. 2 CSP o trovách celého konania rozhodol v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému v plnom rozsahu, keďže žalobkyňa podala v zastavenej časti žalobu, pričom prebieha iné, už skôr začaté konanie, kde má byť o nároku rozhodnuté a vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá.

10. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).